



سال ۲۰۱۴، عصر جدید جاه‌طلبی انسان در فضا + عکس

کم نیستند کارشناسانی که می‌گویند سال ۲۰۱۴ یکی از تاریخی‌ترین و به یادماندنی‌ترین دوران‌های بشر در عرصه فضاست.

کم نیستند کارشناسانی که می‌گویند سال ۲۰۱۴ یکی از تاریخی‌ترین و به یادماندنی‌ترین دوران‌های بشر در عرصه فضاست. در حالی که به روزهای پایانی سال ۲۰۱۴ نزدیک می‌شویم بررسی کوتاه اتفاقات مهم فضایی جهان بازگوکننده برآیندی است که نشان می‌دهد موفقیت‌های به دست آمده در این عرصه تقریباً جایی برای خودنمایی ناکامی‌ها باقی نمی‌گذارد.

هند به مریخ رسید

در این سال هند به عنوان نخستین کشور آسیایی خود را به مریخ رساند. این کشور در حالی که چنین پیروزی تاریخی دست یافت که از مدتها پیش فعالیت رقابتی سرسختی نظیر چین و ژاپن را زیر نظر قرار داده بود.

فضاپیمای «مانگالیان» هند در حالی که مدار مریخ رسید که تنها ۷۳ میلیون دلار برای آن هزینه شد. دانشمندان علوم فضایی این موفقیت را بیشتر از آن جهت مهم ارزیابی می‌کنند چون تقریباً تمام بخش‌های این کاوشگر 1.3 تنی توسط هندی‌ها و در داخل این کشور ساخته شده بود.

در این سال و تقریباً در همان روزهایی که این کاوشگر به مریخ رسید، فضاپیمای بدون سرنشین «می‌ون» ناسا نیز با هدف بررسی سیاره سرخ وارد اتمسفر آن شد البته این فضاپیما با بودجه به مراتب بیشتری نسبت به هنرنمایی هندی‌ها کار خود را به پایان رساند.

این مأموریت با هزینه ۶۷۱ میلیون دلاری انجام شد تا یکی از پرهزینه‌ترین پروژه‌های تاریخ ناسا عملیاتی شده باشد. در سال ۲۰۱۴ مأموریت‌های فضایی زیادی با موفقیت انجام شد اما بدون شک یکی از تاریخی‌ترین آنها مأموریت کاوشگر «روزتا» بود.

این فضاپیمای مطالعاتی در پایان سفری که حدود ۱۰ سال به طول انجامید به ستاره دنباله دار P۶۷ رسید و حتی توانست روبات کاوشگر خود را با موفقیت بر روی آن فرونشاند.

این مأموریت که توسط آژانس فضاوردی اروپا و با همکاری ناسا در بخشهایی از آن انجام شد از جهات مختلف حایز اهمیت است.

در حقیقت بشر برای نخستین بار توانست خود را به یک ستاره دنباله دار برساند آن هم طی تعقیب و گریزی با سرعت حدود ۵۰ هزار کیلومتر بر ساعت.

البته روبات «فیله» به جهت آنکه دقیقاً در نقطه مورد نظر بر روی سطح دنباله دار فرود نیامد همچنان در خواب ناشی از اتمام شارژ باتریهای خورشیدی خود به سر می‌برد.

در کنار تمام این موفقیت‌ها، دو رویداد مهم انفجار فضاپیمای حامل تجهیزات به ایستگاه فضایی بین‌المللی - متعلق به بخش خصوصی - و سقوط مرگبار فضاپیمای گردشگری «کشتی فضایی ۲» همچنان فضا را در رأس تمام دستاوردها و اتفاقات مهم علمی جهان در سال ۲۰۱۴ قرار داد.

در همان روزی که راکت آنتارس و فضاپیمای سیگناس تنها ۶ ثانیه پس از برخاستن از زمین منفجر شد، بسیاری از کارشناسان این حادثه را همچون «توپ آتشینی» عنوان کردند که ۲۰۰ میلیون دلار قیمت داشت!

این راکت فضاپیمای حامل تجهیزات فنی، پوشاک و مواد غذایی مورد نیاز فضاوردان ایستگاه فضایی بین‌المللی و مجموعه‌ای از سیستم‌های آزمایشی را به این ایستگاه فضایی می‌برد اما ثانیه‌هایی پس از برخاستن از جزیره والوپ ویرجینیا در مقابل دیدگان هزاران تن منفجر شد.

برخی معتقدند قدیمی بودن فناوری به کار گرفته شده در موتور راکت - که به ۴۰ سال پیش باز می‌گردد - عامل اصلی وقوع این حادثه بوده است.

تنها چند روز پس از آن حادثه فضاپیمای گردشگری شرکت ویرجین گلکتیک نیز سقوط کرد تا فضا همچنان آبدستن حوادث دردناک باشد.

این حادثه که با آغاز نقص فنی فضاپیما در ارتفاع ۱۵ کیلومتری آغاز و در نهایت با سقوط آن و کشته شدن یکی از دو خلبانش

پایان یافت نشان داد که بخش خصوصی برای ورود به فضا و توسعه صنعت گردشگری فضایی کار دشواری در پیش دارد.

این فضاپیما درحالی سقوط کرد که پس از چند هفته، نشریه وال استریت ژورنال به نقل از چند تن از اعضای تیم پروژه فاش کرد که «کشتی فضایی ۲» با نقص فنی پرواز آزمایشی سرنشین دارش را آغاز کرده بود و حتی ریچارد برانسون مالک متمرکز شرکت ویرجین گلکتیک نیز از این موضوع آگاه بوده است.

اما این پایان داستان حضور انسان در فضا در سال ۲۰۱۴ نبود. در هفته های پایانی این سال ناسا نسل بعدی فضاپیماهای سرنشین دارش یعنی اوریون را طی پرتابی تاریخی و نفسگیر که البته با تاخیر هم همراه شد راهی سفری آزمایشی و بدون سرنشین کرد.

این سفر که ۴ ساعت و ۲۴ دقیقه به طول انجامید راه را برای ناسا جهت تسریع برنامه سفر به مریخ تا سال ۲۰۳۰ هموار کرد. اوریون در این پرتاب دو بار به دور زمین چرخید، تا ارتفاع ۵۸۰۰ کیلومتری زمین اوج گرفت و در راه بازگشت به جو درحالی که به سرعت ۳۲ هزار کیلومتر در ساعت رسیده بود دمای ۲۲۰۰ درجه ای را هم تجربه کرد تا خیال مهندسان ناسا از پوسته فضاپیما راحت شود.

البته یکی از مهمترین اهداف این دانشمندان بررسی تاثیر پرتوهای پرانرژی کیهانی بر فضاپیما بود. آنها برای این منظور چندین حسگر مخصوص در بدنه اوریون نصب کرده بودند.

فضاپیمای سرنشین دار ناسا درحالی که با چترهای باز به زمین نزدیک می شد فرودی آرام -۳۲ کیلومتر بر ساعت- انجام داد اما از همان لحظات به خوبی مشخص بود که ناسا برای رسیدن به مریخ دیگر آرام و قرار ندارد. (مهر)